

RECENSIE THEAT

Van harmonie tot zelfdestructie in divers Moving Futures

Dansfestival Wat beweegt de jongste generatie dansmakers? Reizend festival Moving Futures laat een breed en divers palet zien.

Francine van der Wiel 2 april 2023 Leestijd 2 minuten

Leeslijst

Sindsdien heeft Moving Futures al rondreizend vaste voet aan de grond gekregen in acht steden, waar het steeds een anders samengestelde programma's toont.

Het vlakkevloertheater aan de Utrechtse Ganzenmarkt is sinds de oprichting van het festival in 2013 een van de vaste aanlegplaatsen, . Ook op deze vrijdagavond staan studenten en pensionado's dicht op elkaar gepakt, allemaal nieuwsgierig naar de laatste verzinsels van de nieuwste generatie. Vaste prik: vooraf een informeel welkomstpraatje met huishoudelijke mededelingen door een 'host' van het huis, na de voorstelling een gesprek met de makers waaraan het publiek kan deelnemen.

Deze avond blijkt dat publiek vooral verwonderd over de oorsprong van de ideeën van de makers die die avond hun werk hebben laten zien. De Vlaamse Charles Pas, die een paar minuten eerder nog optrad met zijn absurdistische mime-danssolo *Victory Boogie Woogie*, wilde iets met de live interactie tussen lichaam en geluid, een wisselwerking als in een jazzimprovisatie.

Aanvankelijk volgt de geluidsman als een soort foley artist (degene die in film of hoorspel zorgt voor geluidseffecten als voetstappen, dichtslaande deuren et cetera) live de handelingen van Pas met geluiden uit films: deur openen, een koffiemachine bedienen, een telefoongesprek voeren, boodschappen in pakken aan de zelfsbedieningskassa. Vermakelijk én wrang wordt het als het geluid steeds meer het

Dans

Moving Futures Festival,
t/m 21/5 in Arnhem,
Nijmegen, Tilburg,
Rotterdam en Amsterdam.
Inl. movingfutures.nl

initiatief neemt en de man tot koortsachtig volgen dwingt. Zelfdestructie is het eindresultaat: zie de mens, de moderne mens.

Faizah Grootens, geboren en getogen op Curaçao, belicht in *While you're here* (in het Papiaments: Tanten bo t'aki) het individu, het individuele lichaam in relatie tot de ander. Haar duet is een grote oefening in harmonie en synchroniciteit, geïnspireerd door de Creoolse lichaamstaal van ronde vormen en vloeiende frasering. Justin Brown en Evelien Jansen, unisex gekleed in terracottakleurige, pyjama's, houden hun ruggenwervel vrijwel constant golvend en wiegend in beweging. Als de synchroniciteit wordt verbroken, blijft de samenhang in hun bewegingen gehandhaafd, ook al is er soms een flintertje frictie - die snel weer oplost.

Tot slot krijgt het publiek in Kikker een voorproefje van *On the edge*, een nieuw werk van het jonge Utrechtse collectief Mensja. Identiteit, erbij willen horen, afgewezen worden, racisme: het zijn geen kleine thema's die, ook in woorden, op een directe manier en met enorme dansdrift worden aangeroerd.

Moving Futures biedt bewust óók een podium aan pril talent. Dit jaar is de programmering opmerkelijk divers; makers en dansers met allerlei culturele achtergronden, die werken in verschillende stijlen en technieken, multidisciplinair en met uiteenlopende graden van artistieke rijping. Sommigen, zoals de performers van Mensja, zijn autodidact en maken buiten de productiehuizen om hun werk.

Jong, dat zijn ze wel allemaal.